LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

LNSO, EŠENVALDS, ČAIKOVSKIS UN DVORŽĀKS

LNSO, EŠENVALDS, TCHAIKOVSKY, AND DVOŘÁK

2024. gada 12. janvārī plkst. 19.00 Lielajā ģildē
12 January 2024 at 7 PM at the Great Guild

DANIILS BULAJEVS — vijole | violin

Diriģents | Conductor **AIVIS GRETERS**

Koncerts tiešraidē Latvijas Radio 3 "Klasika"
The concert is broadcast live by the Latvian Radio 3 *Klasika*

Koncertu finansiāli atbalsta Valsts kultūrkapitāla fonds
The concert is financially supported by the Latvian State Culture Capital Foundation

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

ĒRIKS EŠENVALDS (1977)
"Mākoņi" simfoniskajam orķestrim (2006)
Clouds for Symphony Orchestra (2006)

10'– 12'

Pirmatskaņojums 2006. gada 31. martā Latvijas Nacionālajā operā; Rīgas Festivāla orķestris, diriģents Normunds Šnē.
First performance on 31 March 2006 at the Latvian National Opera; Riga Festival Orchestra, conductor Normunds Šnē.

PĒTERIS ČAIKOVSKIS (*Pyotr Ilyich Tchaikovsky*, 1840–1893)
Koncerts vijolei un orķestrim Remažorā op. 35 (1878)
Concerto for Violin and Orchestra in D Major, op. 35 (1878)

I. *Allegro moderato*
II. *Canzonetta: Andante*
III. *Finale: Allegro vivacissimo*

30'– 35'

Pirmatskaņojums 1881. gada 4. decembrī Vīnē; solists Ādolfs Brodskis, diriģents Hanss Rihters.
First performance on 4 December 1881 in Vienna; soloist Adolf Brodsky, conductor Hans Richter.

II DAĻA | PART II

ANTONĪNS DVORŽĀKS (*Antonín Dvořák*, 1841–1904)
Sestā simfonija Remažorā op. 60 (1880)
Symphony no. 6 in D Major (1880)

I. *Allegro non tanto*
II. *Adagio*
III. *Scherzo (Furiant)*
IV. *Finale. Allegro con spirito*

45'

Pirmatskaņojums 1881. gada 25. martā Prāgā; Filharmonie orķestris, diriģents Ādolfs Čehs.
First performance on 25 March 1881 in Prague; Filharmonie orchestra, conductor Adolf Čech.

Kultūras ministrija
VALSTS KULTŪRKAPITĀLA FONDS
NEIBURGS
Garage demokrātiskā vīna bārs
ir
DELFI
3 Latvijas Radio Klasika
EuroPark
MŪZIKAS SAULE

EŠENVALDS

"Mākoņi" (2006) savulaik bija Ērika Ešenvalda (1977) debija, komponējot lielam simfoniskajam orķestrim. Darba iecere radās meistarklasēs pie Stavangeras simfoniskā orķestra Norvēģijā, un šo iespēju papildināt zināšanas par liela simfoniskā orķestra iespējām Ešenvalds ieguva, plūcot laurus starptautiskā konkursā.

Komponists saka: "Mākoņi — kāds skaistums un brīvība! Kad saules stari tajos iezaigo neizsakāmi daudzveidīgo toņu paleti, mākoņu krāsu spilgtums un telpiskums iegūst tik daudzslāņainu faktūru, ka šis acumirklīgais neizteicamais mani spēcīgi iedvesmo. Mākoņi nemitīgi ir kustībā — tie pārvēršas, mainās, kļūst citādi, tie iegūst jaunas formas vai vienkārši izkūst debesjumā. Tu it kā redzi, ka tur kaut kas iekšēji mainās, bet — nevari fiksēt momentu, kad un kas īsti notiek. Mākoņu dziļuma intensitāte virmot virmo, mākoņi pārslīd man pāri un aizpeld. Liekas, ka tajos ir daļa mūžības un visa tā skaistā, kas man asociējas ar romantismu un impresijām. Dažreiz, kad esmu pļavā, domāju — varbūt pirms 100 gadiem šajā pašā pļavā mans vecvectēvs ganīja govis, varbūt pirms tūkstoš gadiem kāds šeit stāvēja un vēroja, cik skaisti ir mākoņi... Protams, arī tie veidojas un pazūd, bet mākoņu nepārtrauktais ritums ir mūžīgs. Man gan ironiski pārmeta — nu, ko tu par mākoņiem?! Debisī uzrakstījis "Mākoņus", Jānim Ivanovam ir "Gubu mākoņi"... Es teicu — bet vai tad man virs galvas nav mākoņu? Es arī gribu rakstīt par mākoņiem!"

"Mākoņi" ir Ērika Ešenvalda veltījums dažus gadus pirms darba tapšanas traģiski mirušā brāļa Oskara piemiņai. Taču opuss nepavisam nav sērīgs, tas ir gaišs — viss, ko mūzikas autors saskata mākoņos.

Ēriks saka: "Oskars bija trīs gadus par mani jaunāks, mēs kopā gājām Priekules mūzikas skolā, abi spēlējām klavieres, abiem laba dzirde, abi komponējām, Oskars pat sacerēja Priekulei skaistu himnu. Kopā dziedājām 1989. gada Skolēnu dziesmu svētkos, visu nedēļu dzīvojāmies pa Rīgu kopmēģinājumos un koncertos, gulējām kādā skolā uz matračiem un es labi atceros, ka tad, kad nedēļa bija pie beigām un beidzās kabatas nauda, mēs abi bērna azartā estrādē vācām stikla pudeles, lai nopirktu saldējumu un "Fantu"."

Orests SILABRIEDIS

ČAIKOVSKIS

Pētera Čaikovska (1840–1893) Vijolkoncertu (1878) uzskata par vienu no izaicinošākajiem klasiskā vijolrepertuāra darbiem. Atsauksmes, ko opuss saņēma pēc pasaules pirmatskaņojuma 1881. gada 4. decembrī Vīnē, bija visai daudzveidīgas.

Šķiet, indīgākais bija ar aso mēli un skarbajiem spriedumiem slavenais tālaika Vīnes prominentākais kritiķis Eduards Hansliks. Lūk, fragments no Čaikovska vēstules viņa labvēlei un mecenātei Nadeždai fon Mekai: "Viņš [Hansliks] raksta, ka, cik nu viņam zināmi mani sacerējumi, tie izceļas ar neviendabīgu kvalitāti, pilnīgu gaumes trūkumu, raupjumu un mežonību. Vijolkoncerts sākumtaktīs esot ciešams, taču — jo tālāk, jo trakāk. Pirmās daļas beigās, viņš saka, vijole nevis spēlē, bet auro, brēc un rūc. Andante sākoties veiksmīgi, taču drīz vien sākot zīmēt kaut kādus zvērīgus krievu svētkus, kur visi piedzērušies un visiem sejas rupjas, atbaidošas. "Kāds rakstnieks," turpina Hanslinks, "par kādu gleznu reiz izteicies — tā esot tik atbaidoša, ka no tās nākot smaka. Klausoties Čaikovska kunga mūziku, man ienāca prātā, ka var būt arī smakojoša mūzika." Kurioza atsauksme, vai nav tiesa? Man neveicas ar kritiķiem."

Vijolkoncerts komponēts laikā pēc neveiksmīgajām laulībām, kas atstāja graujošu iespaidu uz Čaikovska garīgo un fizisko veselību. Lai kaut nedaudz atjēgtos un atspirgtu, komponists devās uz Šveici un apmetās nelielā Montrē municipalititātes pilsētiņā Klaransā. Darbs veicās labi — koncerts sacerēts nepilna mēneša laikā. Uzskata, ka iedvesmu Čaikovskim devusi Eduāra Lalo "Spāņu simfonijas" noklausīšanās.

Komponists nolēma Vijolkoncertu veltīt slavenajam Sanktpēterburgas vijolniekam Leopoldam Aueram. Tas augstu vērtēja Čaikovski kā simfoniskās mūzikas komponistu, taču par šo darbu nebija visai priecīgs. Vēl pēc gadiem viņš izteicās, ka viņam patīkot labi ja pirmā daļa. Populārs ir uzskats, ka Auers atzinis darbu par neizspēlējamu, taču tā gluži nebija — vēlāku gadu atmiņās Auers apgalvo, ka gluži vienkārši saskatījis partitūrā vairākas pasāžas, kas bijušas nepiemērotas vijolei un noteikti neskanētu tik daiļi, kā komponists, nebūdams labs šī instrumenta pazinējs, iedomājies. Vēlākos gados Leopolds Auers izveidoja savu versiju, kurā Čaikovska Vijolkoncerts padarīts *vijoliskāks*, savukārt Čaikovskis, nepalaidis garām izdevību apvainoties, aši mainīja veltījuma adresātu — par Vijolkoncerta pirmatskaņotāju kļuva Ādolfs Brodskis.

DVORŽĀKS

Antonīns Dvoržāks (1841–1904) pirmos divpadsmit savus dzīves gadus pavadīja nelielā ciematā Vltavas upes krastā vien aptuveni 30 kilometrus uz ziemeļiem no Prāgas. Viņš bija vecākais bērns Dvoržāku kuplajā ģimenē. Ģimenes galva — Františeks Dvoržāks — bija krodzinieks un miesnieks, prasmīgs cītaras spēlētājs. Tieši ģimenes krogā Antonīns dzird deju un izklaides mūziku ciema ansambļu izpildījumā, savukārt tuvējā baznīcā — arī Mocartu. Ap 1847. un 1848. gadu pie Dvoržākiem piederošā gaļas veikaliņa vakaros pulcējušies itāļu strādnieki, kas rakuši tuneli jaunajam dzelzceļa maršrutam Prāga-Drēzdene. Šajā kompānijā skanējuši Verdi jaunās operas "Nabuko" fragmenti un citi tā laika itāļu mūzikas hiti. Bērnībā Antonīns apgūst vijolspēli, agrīnajos tīņa gados — klavierspēli, ērģeļspēli un harmoniju, iemēģina roku komponēšanā. Vēlāk dodas uz Prāgu, kur mācās Baznīcas mūzikas institūtā. Šajā laikā viņš spēlē altu krogos un teātra trupās, kā arī pasniedz privātstundas. Pēc institūta absolvēšanas Dvoržāks deviņus gadus ir Čehu pagaidu teātra pirmais alts un spēlē izrādes teju katru vakaru visa gada garumā. Vēl viņš iemīlas savā skolniecē Jozefīnē Čermākovā, bet, nesaņemdams atbildi, aptuveni desmit gadus vēlāk apprec Jozefīnes māsu un savu skolnieci Annu Čermākovu, ar kuru dzīvo ilgu, pārbaudījumu pilnu, taču saticīgu mūžu.

1875. gadā saņem Austrijas valdības dotāciju, kur par jau tā nozīmīgo finansiālo atbalstu vēl svarīgāka ir žūrija — prominentais mūzikas kritiķis Eduards Hansliks un komponists Johanness Brāmss, kuri vēlāk kļūst par Dvoržāka mūzikas nozīmīgiem vēstniekiem Vācijā un Austrijā. Tieši Brāmss Dvoržāku saved kopā ar mūzikas izdevēju Frici Zimroku — drīz vien tiek izdoti pirmie "Morāvijas dueti" un "Slāvu dejas". 1884. gadā Dvoržāks dodas pirmajā no desmit ceļojumiem uz Angliju. 1890. gadā piedalās divos Čaikovska organizētos koncertos Krievijā; šajā pašā gadā Dvoržāku pasludina par goda profesoru Kembridžā. 1892. gadā viņš dodas uz Ņujorku, kur ir Nacionālās konservatorijas vadītājs, savukārt 1895. gadā atgriežas dzimtenē, kur top stīgu kvarteti, simfoniskās poēmas un pēdējās trīs operas. Dzīves laikā cīnās ar agorafobiju (īpaši pēdējos dzīves gados), aizraujas ar vilcieniem un audzē baložus. Viņš bijis pazemīgs un dziļi reliģiozs vīrs ar vienkāršu gaumi, kurš ļoti mīlējis dabu.

Dvoržāks, pārstāvot čehu nacionālās idejas, izkopis savu muzikālo rokrakstu tā, lai iegultos starp izcilākajiem laikabiedriem. Viņš ir smalks melodiķis, kurš veiksmīgi darbojies visos žanros. Šķiet, viņam nav pakļāvusies vien opera, neskatoties uz desmit darbiem šajā žanrā. Dvoržāka dzīvesstāsta pētnieks, muzikologs Deivids R. Beveridžs raksta: "Viņa mūzika ieskatās ikkatrā mūsu emociju stūrītī un to dzelmē, liekot mums agonijā sarauties un skumjās raudāt, bet arī smaidīt un smieties caur aizrautības asarām."

Sestajā simfonijā (1880) atspoguļojas Dvoržāka autentiskais rokraksts savienojumā ar izkoptām zināšanām — plašas

un vijīgas melodijas un atsvaidzinoši ritmi, pilnasinīgs, krāšņs simfonisms un pārliecinoša formas izjūta. Nereti par Sestās simfonijas iedvesmas avotu dēvē Brāmsa pāris gadus iepriekš tapušo Otro simfoniju — abus darbus vieno pamattonalitāte un citi muzikālie elementi, kā arī kopējā emocionālā vide — gaiša un silta. Simfonija veltīta diriģentam Hansam Rihteram, taču pirmatskaņojums izskan Prāgā Ādolfa Čeha vadībā.

Baiba Santa VANAGA

Vijolnieks **DANIILS BULAJEVS** šobrīd ir viens no pieprasītākajiem, atzītākajiem un profesionālajā mūzikas dzīvē aktīvākajiem vijolniekiem Latvijā, kurš guvis ievērojamu starptautisku koncertpieredzi, sniedzis neskaitāmus koncertus gan kā solists, gan kamermūziķis Latvijā un ārvalstīs (Vācijā, Lielbritānijā, Beļģijā, Šveicē, Itālijā, Ķīnā, Armēnijā, Argentīnā, AAE, Lietuvā, Igaunijā un citviet).

Uzstājies ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, Latvijas Nacionālās operas orķestri, Liepājas Simfonisko orķestri, Lietuvas Nacionālo simfonisko orķestri, *Philharmonia* orķestri, Sinfonietta Rīga, Kremerata Baltica, Štutgartes kamerorķestri, *Glasperlenspiel Sinfonietta*, Zalcburgas kamersolistiem, Armēnijas Nacionālo simfonisko orķestri un kamerorķestri, Makao simfonisko orķestri u.c.

Viņš ir piedalījies daudzos mūzikas festivālos dažādās pasaules valstīs un ieguvis augstākos novērtējumus starptautiskos konkursos. Daniils ir pirmās vietas ieguvējs 8. Starptautiskajā Vindzoras stīginstrumentu konkursā Lielbritānijā, Žuhajas konkursā Ķīnā, Leonīda Kogana Starptautiskajā vijolnieku konkursā Beļģijā, *Kloster Schöntal* 18. Starptautiskajā vijolnieku konkursā Vācijā, Ilonas Feheres konkursā Ungārijā un citu starptautisku vijolspēles konkursu laureāts.

Pēc uzvaras 8. Starptautiskajā Vindzoras stīginstrumentu konkursā Daniils Bulajevs uzstājies Vindzoras pilī kopā ar *Philharmonia* orķestri diriģentes Marinas Alsopas vadībā. Koncertu apmeklēja Lielbritānijas karaliskās ģimenes locekļi.

Balvā bija iespēja veikt ierakstu *Champs Hill Records* studijā, kur pērnā gada novembrī ieskaņots albums kopā ar paša izveidotā, daudzsološā kamerorķestra *Davinspiro Camerata* solistiem. Ieraksta iznākšana plānota šī gada rudenī.

Bulajevs 2023. gadā absolvēja PIKC NMV Emīla Dārziņa mūzikas skolu, kur mācījās pie pedagoģes Nellijas Sarkisjanas, kā arī no 2018. gada papildinājies pie profesora Petru Munteanu Vācijā. Šobrīd Daniils mācās Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā pie asoc. prof. Terēzes Zībertes-Ljabas.

Daniils Bulajevs spēlē uz kompānijas *Florian Leonhard Fine Violins* vijoles. Šo īpašo instrumentu viņam ir nodrošinājis Arkādijs Suharenko.

Latviešu diriģents **AIVIS GRETERS** tiek dēvēts par vienu no iespaidīgākajiem jaunatklātajiem māksliniekiem Baltijā un iepriekšējā sezonā iecelts par asistentdiriģentu vienlaikus gan Gēteborgas operā, gan Parīzes orķestrī. 2023./2024. gada sezonā viņš Gēteborgas operā diriģē plašu repertuāru, tostarp "Nabuko", "Donu Žuanu", "Klīstošo holandieti" un "Tosku". Nozīmīgas debijas ar tādiem orķestriem kā Norvēģijas Radio orķestris, Bambergas SO un Berlīnes Vācu SO, ko papildina atgriešanās pie diviem vadošajiem Zviedrijas simfoniskajiem orķestriem — Stokholmas Karaliskā FO un Zviedrijas Radio SO.

Neaizmirstot par savām saknēm Latvijas mūzikā, Greters 2020./2021. gada sezonā debitējis, diriģējot trīs Latvijas nozīmīgākos orķestrus — Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, *Sinfonietta Rīga* un Liepājas Simfonisko orķestri —, ar šiem kolektīviem atkārtotas uzstāšanās norit arī šajā sezonā. Savukārt 2022. gadā debitējis Latvijas Nacionālajā operā, kur atgriezīsies arī nākamajā sezonā. Ārvalstīs Aivis Greters ieguvis otro vietu Vācijas diriģentu konkursā *Deutschen Dirigentenpreis* 2021, kā arī diriģējis Ķelnes *WDR* simfonisko orķestri un Gircenihas orķestri.

Savu muzikālo karjeru Greters uzsāka 2018. gadā kā jauniešu kora "Kamēr..." mākslinieciskais vadītājs un diriģents. Gretera vadībā koris ieguvis *Grand Prix* Tolosas 50. Starptautiskajā koru konkursā Spānijā (2018), kā arī uzvarējis Eiropas *Grand Prix* koru konkursā Areco, Itālijā (2019), kļūstot par pirmo kori pasaulē, kurš uzvaru šajā konkursā guvis trīs reizes. 2021. gada pavasarī Greters saņēmis Lielo mūzikas balvu 2020 kategorijā "Gada jaunais māksliniek", kā arī kategorijā "Par radošu, drosmīgu un inovatīvu mākslinieciskо darbību Covid-19 krīzes apstākļos" par kora "Kamēr…" projektu Cēsu Mākslas festivāla ietvaros.

Aivis Greters ir skolojies meistarklasēs pie diriģentiem Jērga Pētera Vaigla, Stīvena Leitona, Zbigņeva Gracas, Luca Kēlera, Ekharta Vičika un Aleksandra Poļaņičko. Piedalījās Pērnavas mūzikas festivāla Jervi akadēmijā, kur diriģējis trīs uzvedumus, un Cīrihes *Tonhalle* orķestra meistarklasē ar Pāvo Jervi, kur saņēmis žūrijas balvu. Viņš ir absolvējis Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas orķestra diriģēšanas studiju programmu profesora Mārtiņa Ozoliņa vadībā. No 2013. līdz 2017. gadam Latvijas Mūzikas akadēmijā studējis kordiriģēšanu, no 2015. līdz 2016. gadam papildinājis zināšanas Zviedrijas Karaliskajā Mūzikas akadēmijā.

EŠENVALDS

Clouds (2006) is Ēriks Ešenvalds' (1977) debut in composing for a large symphony orchestra. The idea for the piece was formed during master classes with the Stavanger Symphony Orchestra in Norway, to develop opportunities afforded by a large symphony orchestra, that Ešenvalds won in an international competition.

The composer says: "Clouds — what beauty and freedom! Clouds are constantly on the move; they transform, change, become different, acquire new forms or simply expire into the heavens. You can sort-of see that something is changing there inside, but you can't capture the moment when and what exactly happens. Sometimes, when I am in a meadow, I think — perhaps 100 years ago, my great grandfather was herding cows in this meadow; perhaps a thousand years ago, someone was standing here and observing how beautiful the clouds are. We here on earth come and go, but the clouds… Of course they change and disappear, but the never-ending rhythm of clouds is eternal. My choice attracted some irony — well, what are you going to say about clouds?! Debussy has already written *Clouds*, Jānis Ivanovs has *Cumulus Clouds*… I said — aren't there clouds above my head? I also want to write about clouds!

Clouds is Ēriks Ešenvalds dedication to the memory of his brother Oskars, who tragically died a few years before the piece was composed. Ēriks says: "Oskars was three years younger than me, we attended the Priekule Music School together, both played the piano, both have a good ear and both took composing, Oskars even composed a beautiful hymn for Priekule. This piece for Oskars isn't sad, it's full of light."

Orests SILABRIEDIS

TCHAIKOVSKY

Pyotr Ilycih Tchaikovsky's (1840–1893) Violin Concerto (1878) is considered to be one of the most difficult to perform in comparison with other classic compositions for the violin. Reviews on this composition after the world premiere on December 4 1881 were quite diverse. The most fierce reviews were written by Eduard Hanslick, the most prominent music critic of the time who was well-known for his caustic tongue and blunt comments. Here is an excerpt of Tchaikovsky's letter to his well-doer and patroness Nadezhda von Meck: "He [Hanslick] writes that my work can be characterized as of varying quality, deficiency of taste, roughness, and savagery. At the beginning, this composition seems tolerable, but it worsens as it progresses. At the end of the first movement, he writes, the violin wasn't played, but beaten — it yells, roars and growls. The Andante begins quite right, but after a moment it seems to burst into some kind of a drunken Russian festivity, full of repelling, rugged faces. "A writer once described a painting being so off-putting, that it seemed to emit a horrible stench," Hanslick continues. "A similar thought crossed my mind as I listened to Mr. Tchaikovsky's music." It's a rather funny attitude, isn't it? Criticists!"

The Violin Concerto was composed at the time of Tchaikovsky's ill-fated marriage, which had a devastating effect on his mental and physical health. To somehow recover the composer went to Switzerland, Montreaux, and stayed at a small town called Clarens. This concerto was composed in a fairly short time — less than a month. It is believed that Tchaikovsky was inspired by Édouard Lalo's Spanish Symphony. Composer decided to show his Violin Concerto to Leopold Auer, the famous violinist of St. Petersburg. He valued Tchaikovsky highly as a composer of symphonic music, but he was not very fond of this concerto. After some years he said he liked the first movement. It is widely believed that Auer thought this composition was impossible to perform. However, Auer did not; in later years he said he had spotted some passages in the score that were not characteristic of the violin and would not sound as good as the composer thought it would, not being an expert of the instrument. Auer even wrote his own version of this concerto to adjust it more for the violin. Tchaikovsky responded to this by taking offence and immediately had him replaced as the addressee of this composition by Adolph Brodsky, who consequentely performed the concert at the premiere.

DVOŘÁK

Antonín Dvořák (1841–1904) spends the first twelve years of his life in a small village on the banks of the Vltava River, about 30 kilometres north of Prague. He is the eldest child in the large Dvořák family. Its patriarch, František Dvořák, is an innkeeper and butcher, as well as a skilled player of the zither. It is in the family's tavern that Antonín hears dance and entertainment music performed by local ensembles, while in the nearby church he encounters the works of Mozart. Around 1847 and 1848, Italian workers brought in to dig a tunnel for the new railroad linking Prague and Dresden gather in the evenings at Dvořák butcher's shop where they sing fragments from Verdi's new opera Nabucco and other Italian music hits of the time. In his childhood, Antonín learns to play the violin, and in his early teens, he explores the piano, organ, and harmony, making his first steps in composition. Later, Dvořák moves to Prague, where he studies at the Institute for Church Music. During this time, he plays the viola in taverns and theatres and gives private lessons. After graduating from the institute, Dvořák spends nine years as the first violist in the Provisional Czech Theatre, performing nearly every evening year-round. He subsequently falls in love with his student, Josefina Čermáková, but sensing no interest on her part, about ten years later marries Josephine's sister and his former student Anna Čermáková, with whom he has a long and harmonious conjugal life, though not without challenges. In 1875, he receives a grant from the Austrian government, providing him with important financial support but even more important acquaintances in the jury, particularly the prominent music critic Eduard Hanslick and composer Johannes Brahms, both of whom are later instrumental in promoting Dvořák's works in Germany and Austria. Moreover, Brahms brings Dvořák together with music publisher Fritz Simrock, leading to the publication of the first Moravian Duets and Slavonic Dances. In 1884, Dvořák embarks on his first of ten journeys to England. In 1890, he participates in two concerts organized by Tchaikovsky in Russia and, in the same year, receives an honorary doctorate at Cambridge. In 1892, he travels to New York, where he is appointed the director of the National Conservatory of Music. Having returned home in 1895, he writes string quartets, symphonic poems, and his last three operas. Throughout his life, Dvořák struggles with agoraphobia (especially in his later years), is passionate about trains, and keeps pigeons. He is a humble and deeply religious man with simple tastes and a great love for nature.

As a representative of Czech national music ideas, Dvořák develops his own musical signature that places him among the eminent composers of the time. He is a refined melodist who has successfully worked in all genres, with opera seemingly being the only one not to have succumbed to him, despite ten works in the genre. Musicologist and researcher of Dvořák's life David R. Beveridge writes: "His music

probes the depths and all the nooks and crannies of our emotions, making us cringe in agony and weep with sorrow, but also laugh and smile through tears of rapture."

Dvořák's Sixth Symphony (1880) reflects his authentic style together with cultivated knowledge — expansive and lively melodies, refreshing rhythms, full-bodied, magnificent symphonism, and a convincing sense of form. Often considered a source of inspiration for the Sixth is Brahms' Second Symphony composed a couple of years earlier: both works share the main key and other musical elements, as well as a bright and warm emotional atmosphere. The symphony is dedicated to conductor Hans Richter, yet its premiere takes place in Prague under the baton of Adolf Čech.

Baiba Santa VANAGA

Violinist **DANIIL BULAYEV** is currently one of the most sought-after, acclaimed, and active musicians in the Latvian music scene. With significant international concert experience, he has performed countless concerts both as a soloist and a chamber musician in Latvia and abroad, including Germany, the United Kingdom, Belgium, Switzerland, Italy, China, Armenia, Argentina, the UAE, Lithuania, Estonia, and beyond.

He has collaborated with the Latvian National Symphony Orchestra, the Latvian National Opera Orchestra, the Liepāja Symphony Orchestra, the Lithuanian National Symphony Orchestra, the Philharmonia Orchestra, Sinfonietta Rīga, Kremerata Baltica, the Stuttgart Chamber Orchestra, Glasperlenspiel Sinfonietta, the Salzburg Chamber Soloists, the Armenian National Symphony and Chamber Orchestras, and the Macao Orchestra, among others.

Bulayev has participated in numerous music festivals worldwide and garnered top awards in international competitions. He is the first prize winner of the 8th Windsor Festival International String Competition in the UK, the Zhuhai International Mozart Competition in China, the Leonid Kogan International Competition for Young Violinists in Belgium, the Kloster Schöntal 18th International Violin Competition in Germany, the Ilona Fehér Competition in Hungary, and other international violin competitions.

Following his victory in the 8th Windsor Festival International String Competition, Daniil Bulayev performed at Windsor Castle with the Philharmonia Orchestra under the baton of Marin Alsop. The concert was attended by members of the British royal family. As part of the prize, he secured a recording deal with Champs Hill Records, where he produced an album in November 2022 with the promising chamber orchestra Davinspiro Camerata, founded by Bulayev himself. The recording is set to be released next autumn.

In 2023, Bulayev graduated from Emīls Dārziņš Music School, studying under the guidance of Nelli Sarkisjan, and from 2018, he furthered his studies with Professor Petru Munteanu in Germany. Currently, Daniil continues his education at Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music under Associate Professor Terēze Zīberte-Ijaba.

Daniil Bulayev plays a violin from Florian Leonhard Fine Violins kindly provided by Arkady Suharenko.

Hailed as one of the most exciting discoveries from the Baltics, young Latvian conductor **AIVIS GRETERS** was appointed Assistant Conductor concurrently to two arts organisations last season, Gothenburg Opera and Orchestre de Paris.

In the 2023/24 season, at Gothenburg Opera he conducts a wide range of repertoire including Nabucco, Don Giovanni, Flying Dutchman and Tosca. A string of important debuts with orchestras such as the Norwegian Radio Orchestra, Bamberger Symphoniker and Deutsches Symphonie-Orchester Berlin will be complemented by return visits to the two leading Swedish symphony orchestras, Royal Stockholm Philharmonic Orchestra and Swedish Radio Symphony Orchestra.

Deeply rooted in the rich musical tradition of his home country, in the 2020/21 season Greters debuted as symphonic conductor with the three major orchestras, the Latvian National Symphony Orchestra, Riga Sinfonietta and Liepāja Symphony Orchestra. He will return to work with all three of them again in 2023/24. His debut with the Latvian National Opera occurred in 2022 and a return visit is planned for next season. Outside Latvia, Aivis Greters was awarded the second prize of the 2021 Deutscher Dirigentenpreis and conducted WDR Sinfonieorchester Köln and Gürzenich Orchester in this context.

Greters started his musical career in 2018 as Artistic Director and conductor of the Latvian Youth Choir Kamēr. Under his direction the choir won the Grand Prix of the 50th Tolosa Choral Contest in 2018, European Grand Prix 2019 in Arezzo and became the first choir worldwide to have won three European Grand Prix for Choral Singing titles. In early 2021 Greters received The Grand Music Award of Latvia in the Young Artist of the Year 2020 and the Artistic Bravery and Innovation during COVID-19 categories for projects with the choir at Cēsis Music Festival.

Aivis Greters attended master classes with conductors such as Jörg-Peter Weigle, Steven Layton, Zbigniew Graca, Lutz Köhler, Ekhart Wycik and Alexander Polianichko. Most recently he was participant of the Järvi Conducting Academy at Pärnu Music Festival where he was chosen to also conduct three festival performances, and the Tonhalle Orchester Zürich Masterclass with Paavo Järvi where he was awarded the Prize of the Jury.

Greters graduated from the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music's orchestral conducting department led by Professor Mārtiņš Ozoliņš. From 2013 to 2017 he studied choral conducting at the Latvian Academy of Music and further developed his skills between 2015 and 2016 at the Royal College of Music in Stockholm.

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Koncertmeistars | Concertmaster
Raimonds Ozols

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Aleksejs Bahirs,
Darja Smirnova, Ilze Kirsanova, Inese Štrāle,
Liene Neija-Kalniņa, Terēze Zīberte-Ljaba,
Vizma Laura Agloniete, Indulis Cintiņš,
Margarita Ogibalova, Ilze Gulbe, Lāsma Vītola,
Jevgenija Otroško, Arina Bardova

Otrās vijoles | II violins
Andrejs Jegorovs, Arvīds Zvagulis,
Ilze Pence, Inga Puķīte, Daina Birzniece,
Beāte Račko, Tatjana Ostrovska, Anete Liberte,
Konstantīns Paturskis, Agnese Stalidzāne,
Agnese Kanniņa, Patrīcija Iļasova

Alti | Violas
Arigo Štrāls, Pēteris Trasuns, Liene Martinsone
Katrīna Krašauska-Krauze, Inga Ozoliņa,
Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva,
Jevgēņija Gorbunova, Marina Gudino,
Viktorija Viktorova

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Ieva Upatniece,
Dace Zālīte-Zilberte, Mareta Prikule,
Jānis Rinkulis, Zane Guļāne,
Mārtiņš Turss, Emma Bandeniece

Kontrabasi | Double basses
Raivo Ozols, Viktors Veļičko,
Kristaps Pētersons, Ivars Ozols,
Viktors Stankevičs, Laine Freidenberga

Flautas | Flutes
Tommaso Pratola, Ilze Urbāne, Egija Sproģe

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis,
Mārtiņš Dovmanis

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Mareks Pinta,
Sigurds Lallo

Fagoti | Bassoons
Jānis Semjonovs, Raimonds Gulbis,
Aleksandrs Žiguļičs

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Mārcis Kalniņš,
Miks Bankevics, Daniels Sabanskis

Trompetes | Trumpets
Jens Emil Holm, Mārtiņš Zujs,
Jānis Frīdenfelds

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Artūrs Hrustaļovs,
Lauris Zvejnieks

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Saksons, Edgars Vaivods,
Mikus Bāliņš, Elvijs Endelis

Taustiņinstrumenti | Keyboards
Mārtiņš Zilberts

Arfa | Harp
Ieva Šablovska

TUVĀKIE KONCERTI

Ceturtdien, 25. janvārī, plkst. 19.00 Lielajā ģildē

SIMFONISKAIS HITS AR GORAN GORA
LATVIEŠU MEISTARSIMFONIĶIS IVANOVS

IEVA UPATNIECE — čells
Diriģents **GUNTIS KUZMA**

PROGRAMMĀ:
Jānis IVANOVS
21. simfonija
Koncerts čellam ar orķestri, otrā daļa

Piektdien, 9. februārī, plkst. 19.00 Lielajā ģildē PAPILDKONCERTS
Sestdien, 10. februārī, plkst. 19.00 Lielajā ģildē

LNSO, ANTONS ĻAHOVSKIS UN TARMO PELTOKOSKI

ANTONS ĻAHOVSKIS — klavieres
Diriģents **TARMO PELTOKOSKI**

PROGRAMMĀ:
Sergejs PROKOFJEVS Otrais klavierkoncerts
Dmitrijs ŠOSTAKOVIČS 11. simfonija

Ceturtdien, 15. februārī, plkst. 19.00 Lielajā ģildē

LNSO KAMERMŪZIKA
NO PARĪZES LĪDZ BERLĪNEI

EGIJA SPROĢE — flauta
EGILS UPATNIEKS — oboja
MĀRTIŅŠ CIRCENIS — klarnete
RAIMONDS GULBIS — fagots
MĀRIS EVELONS — mežrags
EVELĪNA JĒKABSONE — klavieres

PROGRAMMĀ:
Teodora BLŪMERA, Paula JUONA, Luīzes FARENKAS, Fransisa PULENKA mūzika

PIESAKIES
LNSO JAUNUMIEM